

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ПАЗИ СРЕДАТА!

chitanka.info

В далечината нещо блесна, после отекна глух шум — като че скала рухваше по склона. Той се вгледа внимателно, доколкото можеше през гъстата мъгла и валмата падащ сняг.

Наистина... Ето — пак... Светкавици? Посред зима? Необичайно, но така жадувано явление...

Сега се молеше горещо следващите светкавици да ударят наблизко. Колкото се може по-насам, в гъстата гора, където имаше цели завали от паднали дървета, гниещи без полза за хората...

Е, рискуваше — ако огънят се разрасне, ако поеме из дъбравата... А дъбовете хубаво горят, че са и високи, падат надалеч, засягат съседни дървета, разпространяват огъня...

Но... Студено му беше... Да можеше поне малко топлинка... Малък огън, с танцуващи пламъци, с лек дим, устремен към небето...

Какво щастие за замръзващите му ръце. Защото кожата около тялото топлеха — спор няма, но пръстите мръзнеха. И то яката. Няма как иначе — с тях ровеше, за да извади коренчетата на зелениката. Налагаше се. Детенцето беше болно, а бабата баячка обясни, че злият дух, който ги е обхванал се плаши само от хора, пиещи сок от корени на зеленика. Която цъфтеше пролетта, но запазваше стръковете и корените си през зимата. Друго спасение няма... Поради което жрецът на природата разреши — само сега и само за малко — да напалят огън и сварят корените.

Разбира се, ако беше герой от приказките... Ех, ако беше герой от приказките... Щеше да вземе мотиката, да я размаха, да изкопае скритите под снега, леда и пръстта корени...

Но той е обикновен човек. И знае добре — за употреба на инструмент го чака строго наказание. Дори е възможно да го изгонят от племето. Тоест — сигурна самотна смърт.

Макар и за останалите това наказание да беше жестоко. Останали бяха малко — двадесетина души в племето. От тях — само осем деца. И трима мъже. Умираха бързо и лесно — кой в схватка с мечка, кой при сеч на дърва, кой при отравяне с непознато растение.

Случваше се — гладът не е добър съветник. Затова и така се грижеха за баба-врачка. Тя разпознаваше растенията, знаеше баяния срещу магии и болести, дори можеше да кипне отвара срещу чужда магия или кашлица. Разбира се, ако жрецът разреши. Защото готвенето

е голям риск — можеше да унищожат вълшебните мъгли във въздуха и да отворят невидима дупка над земята си.

Такъв беше животът — жесток. Наскоро намериха цяло племе, измряло от нещо. Не разбраха от какво, но внимателно заобиколиха камарата трупове. Може би някой горски дух живееше там...

Но срещата с мъртвите беше само една за тази зима. Нямахме как да попаднат на непознати хора. По всяка вероятност, наблизко други племена не оцеляваха.

Едно време... Да, едно време е било различно. Наблизко се издигаха изкуствени скали, останали от предишните хора. Високи, прави, с дупки по тях, постоянно рушащи се. Обаче, ги виждаха само отдалеч. Наблизко никой не смееше да приближи.

Страшни бяха тия останки от някогашното — безотговорно и безгрижно време на човечеството. Когато машини са копаели земята, носили са се по нея, летели са във въздуха...

И са съсипвали средата...

Тогава добрите духове изпратили на планетата огнената пророчица ГреТи. Тя била истинска ясновидка — в главата ѝ говорели духовете, изкрещявала посланията им към околните, поучавала ги с това, което духовете ѝ говорели от небесата...

И успяла да убеди лакомите хора да спрат машините, да ги свалят от небесата, да престанат да палят изкуствени огньовете...

И да заживеят природосъобразно...

Колко време е минало от тогава — никой не помни. Пък и намаляват тези, които могат да помнят. Някогашните човешки тълпи изчезнали и ненужните люде освобождават от присъствието си средата. Остават правилно живеещите. Те все още оцеляват...

Защото храна има навред — стига да свикнеш с нея. Ей го — миналата седмица попаднаха на убит от вълците елен. Човек никога не би посегнал на животно, но щом природата го поднася... Разкъсаха останалото след вълчия пир, налапаха се с вече втвърденото месо. Едно дете страхливо попита за огън... И, докато довърши въпроса си, няколко свирепи погледа го пронизаха...

Какъв огън? Изкуствено посегателство срещу средата?

Е, сега можеше и да си опекаат някой корен, някоя намерена суха гъба, ако имат късмет и попаднат на умряло животно — и него можеше да излапат. Но само ако духовете са дали огъня...

Наблизо пак изтрещя.

Изглежда духовете бяха благосклонни. Ще падне огън, ще си стопли той ръцете, ще извика останалите...

А, да — и ще им даде корените за детето. Може и да оживее.

Пък ако не... Средата няма да загуби, ако хората намалеят с още един вредител. Природосъобразно е...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.